

Деймън Найт

Да служим на човека

Истината е, че канамитите нямаха особено привлекателна външност. Наполовина приличаха на хора, наполовина на прасета, а това не е приятно съчетание. Първата среща с тях шокираше. Когато от звездите се сгромолява твар с външността на изчадие и ти поднася подарък, колебаеш се дали да го приемеш.

Пък и не знам каква ли външност сме очаквали да имат извънземните посетители – имам предвид очакванията на тези от нас, които са се замисляли по въпроса. Може би сме предполагали, че трябва да наподобяват ангели или пък да са толкова различни от нас, че да не могат истински да ни уплашат с вида си. Навярно затова всички ние изпитавме такъв ужас и погнаса, когато ги видяхме да слизат от огромните си кораби.

Канамитите бяха ниски и много космати. Отвратително дебелите им туловища бяха покрити с гъсти сивокафяви косми, подобни на четина. Носовете им приличаха на зурли, а очите им бяха малки. Имаха по три пръста на месестите си ръце. Бяха облекчени със зелени кожени пояси и зелени къси панталони, но, според мен, облеклото им бе просто една отстъпка пред нашето чувство за приличие. Кройката на тези им одеяния изглеждаше модна. Канамитите притежаваха и своеобразно чувство за хумор.

На сегашната сесия на Общото събрание на ООН бяха поканени трима от тях и присъствието им на тържественото пленарно заседание изглеждаше странно – на дългата маса под трибуната седят три дебели свинеобразни създания със зелени пояси и шорти, а наоколо им се трупаха представители на всички народи. Стойката им бе благочинна, изслушваха учтиво всеки оратор. След време научиха всички земни езици, но тогава, ако се не лъжа, разбираха само френски и английски.

Държаха се съвсем свободно и това, заедно с тяхното чувство за хумор, бе причина да са ми симпатични.

Делегатът на Аржентина стана от мястото си и заяви, че неговото правителство желае да му се демонстрира един нов източник на евтина енергия. Канамитите всъщност бяха направили тази демонстрация по време на предишната сесия, но се оказа, че аржентинското правителство не желало да се ангажира с използването на въпросния източник в планирането на бъдещата си енергийна политика, преди да се запознае обстойно с него.

Това всъщност го казваха всички делегати, но на мен ми се налагаше да се вслушвам особено внимателно в думите на сеньор Валдес, защото той имаше склонност към заекване и дикцията му беше лоша. Така

или иначе успех да се справя с превода, като допуснах кратки колебания само на две места. След това се включих на линията английски-полски, за да чуя как Грегори се оправя с Янкевич. Янкевич беше кръстът, който Грегори трябваше да носи така, както Валдес беше моето наказание.

Янкевич повтори казаното от аржентинеца, само дето изказването му имаше малко по-различен идеологически оттенък. След това генералният секретар даде думата на френския делегат, който представи на събранието известния криминолог Дени Льовек. В залата бе вкарано голямо количество сложна апаратура.

Д-р Льовек отбеляза, че един въпрос, смушаващ умовете на много хора, е бил най-добре обобщен в думите, казани от делегата на СССР по време на предишната сесия: Какъв е движещият мотив на канамитите? Каква цел преследват, когато ни предлагат приказно ценни дарове, без да искат нищо в замяна? След това докторът продължи:

– По искане на редица делегати и с доброволното съгласие на нашите канамитски гости колегите ми и аз ги подложихме на редица тестове с помощта на апаратурата, която виждате. Сега ще повторим тези тестове пред вас.

В залата се чу шумолене, последвано от цял откос от фотосветкавици. Една от телевизионните камери се придвижи напред и фокусира обектива си върху контролния пулт на апаратурата на доктора. В същото време бе включен огромният телевизионен екран зад трибуната и всички видяха върху него изображенията на два индикатора със стрелки, застинали на нулева позиция, а и това на книжна лента с писец.

Сътрудниците на доктора поставиха кабел с датчици върху слепоочията на един от канамитите, закрепиха други датчици над неговия лакът и трети – върху дясната му длан.

След това лентата започна да се движи, като писецът рисуваше върху нея сложна зигзагообразна линия. Стрелката на единия от индикаторите започна да се движи ритмично, а другата леко трепна и се върна на мястото си.

– Наблюдават действието на стандартна апаратура за проверка на истинността на твърденията – каза д-р Льовек. – Първата ни цел, тъй като физиологията на канамитите ни е неизвестна, е да определим дали те реагират на тези тестове като човешките същества. Сега ще повторим пред вас един от многото опити, извършени по време на усилията да се изясни това.

Посочи първия индикатор.

– Този инструмент показва пулсациите на сърцето на тествания.

Този пък измерва електропроводимостта на кожата на дланта му, показател, влияещ се от потенето, което се засилва при стрес. А тук – посочи лентата и писецца – се записват параметрите на интензивността на електрическото излъчване на неговия мозък. Доказано бе, че при хората всички тези показатели рязко се изменят в зависимост от това, дали тестваният говори истината или не.

След тези думи д-р Льовек взе две големи парчета картон, оцветени в черно и червено. Червеното бе квадрат със страна три фута, черното – правоъгълник с дължина около три фута и половина. Докторът се обърна към канамита.

– Кое от тези две парчета е по-дълго?

– Червеното – отвърна канамитът.

Стрелките лудо заподскачаха, също и писецът върху лентата.

– Ще повтора въпроса – каза докторът. – Кое от тези две парчета е по-дълго от другото?

– Черното – отговори създанието.

Този път апаратурата запази нормалния си ритъм.

– Как пристигнахте на тази планета? – попита док-торът.

– Пешком – рече канамитът.

Апаратурата отново реагира бурно и из залата се разнесе смях.

– Още веднъж ще ви задам същия въпрос. Как пристигнахте тук?

– С космически кораб – отвърна канамитът и инструментите не реагираха.

Докторът се обърна отново към делегатите:

– Направихме много такива опити и имаме основание да сме удовлетворени от резултатите. Сега – обърна се той към канамита – ще помя нашия уважаван гост да отговори на въпроса, зададен по време на предишната сесия от представителя на СССР, а именно: какъв е мотивът на канамитския народ да предлага тези чудесни дарове на народа на Земята?

Канамитът стана. Този път говори на английски.

– На моята планета имаме една поговорка, която гласи: „В един обикновен камък има повече загадки, отколкото в главата на един философ.“ Мотивите на разумните същества, колкото и неясни да изглеждат понякога, са прости неща в сравнение със сложните замисли на природата. Искам да се надявам, че народите на Земята ще ме разберат и ще ми повярват, когато ви кажа, че нашата мисия на вашата планета е просто следната: да доведем до вас мира и изобилието, на които се радваме самите ние, и които в миналото сме споделяли и с други раси на нашата

галактика. Освобождането на вашия свят от глад, войни и безсмислени страдания – това ще бъде една награда за нас. – През това време стрелките не помръднаха. Делегатът на Украйна скочи от мястото си и поиска думата, но времето бе изтекло и генералният секретар на ООН закри сесията.

На излизане от залата се срещнах с Грегори. Лицето му бе почервеляло от възбуда.

– Кой организира този цирк? – запита ме той.

– Тестуването ми се стори убедително – отвърнах му.

– Беше си цирк! – повтори той разпалено. – Беше дълнопробен фарс! Кажете ми, Питър, ако това тестуване наистина можеше да убеди всекиго, защо беше необходимо да не се допускат дебати?

– Утре ще има време за дебати.

– Утре докторът заедно с апаратурата си ще си бъде отново в Париж. До утре могат да станат много неща. Кажете ми бе, човек, ако сме с всичкия си, как може да вярваме на същество, което има вид, сякаш се храни с пеленачета?

Почувствах се малко раздразнен.

– Ти сигурен ли си, че всъщност те смущава тяхната политика, а не външният им вид?

– Хайде де! – отвърна ми той и си тръгна.

На следния ден започнаха да пристигат съобщения от правителствени лаборатории от целия свят, в които се изпробваше канамитският източник на енергия. Всички бяха свръхентузиазирани. Не разбирах много от тези работи, но изглежда канамитите бяха успели да изобретят енергогенератори с размерите на малки кутийки, които произвеждаха повече електричество от атомни реактори. При това излизаше практически безплатно. На всичко отгоре се оказа, че производството им е толкова лесно и евтино, че е по силите на всяка държава. Рано следобед дойде новината, че седемнадесет страни вече са взели решение да го започнат.

Сетне канамитите показаха чертежи и образци на устройство, способно да увеличи плодородието на която и да е почва с 60 до 100 процента. Ускорявало образуването на нитрати в пръстта или нещо от този род. Информационните предавания бяха изцяло запълнени с новини за канамитите. Същинската бомба обаче избухна на следващия ден.

– Вече разполагате с неограничени източници на енергия и производството ви на храни рязко се увеличава – каза един от тях и след това посочи устройство, стоящо пред него и наподобяващо кутия с

параболичен отражател върху триножник. – А сега искаме да ви предложим дар, който е поне толкова ценен, колкото първите два.

Канамитът даде знак на телевизионните оператори да фокусират камерите си върху апаратурата. След това измъкна отнейде голямо парче картон, цялото покрито с обяснителни схеми и надписи на английски. Текстът се четеше съвсем ясно.

– Беше ни казано, че настоящото предаване се излъчва в целия свят – рече канамитът. – Моля всички, които разполагат с устройства за запис на сигнала, да ги включат.

Генералният секретар се наведе към канамита и му зададе някакъв въпрос от упор, но той не му обърна внимание.

– Това устройство – каза той – генерира поле, в което взривните вещества, каквито и да са те, не могат да избухнат. – Последва необяснимо мълчание. Канамитът продължи: – Действието му вече не може да бъде прекратено. Щом го ползва една нация, трябва да го ползват всички нации. – Тъй като никой не даде признаци да е разбрал за какво става дума, канамитът обясни простичко: – Вече няма да има войни.

Това беше най-голямата новина на хилядолетието и при това се оказа вярна. Впоследствие се разбра, че стават невъзможни и избухванията на смесите в бензиновите и дизеловите двигатели. Всъщност никой вече нямаше да е в състояние да създаде съвременна армия.

КРАЙ

© 1950 Деймън Найт

Damon Knight
To Serve Man, 1950

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/155>]